

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: R. V.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.9.2017, č.j. KRPU-120287-33/ČJ-2017-040022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3.9.2017, č.j. KRPU-120287-33/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem vycestování podle ustanovení § 124b odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 124b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost délky doby zajištění. Uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí plyne, že k omezení jeho osobní svobody došlo dne 9.6.2017 a stanovená doba zajištění 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody by proto měla uplynout dne 6.9.2017. Žalovaný však žalobce v uvedené době nepropustil a zajištění nadále trvá. S ohledem na uvedenou skutečnost, se žalobce domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu k určení délky trvání zajištění, když z rozhodnutí nelze určit, kdy zajištění končí. Zdůraznil, že osoba omezená na osobní svobodě by měla znát důvody svého

zajištění a rovněž i pravděpodobnou délku zajištění. Žalobce však z žalobou napadeného rozhodnutí žádným způsobem nemůže vyčíst, kdy by mělo dojít k jeho propuštění. Žalobce trval na tom, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobjasňuje výrok správního rozhodnutí a skutečnost, kdy došlo k počátku doby zajištění, resp. jakým jiným způsobem se má určit běh doby zajištění podle napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že správní rozhodnutí musí obstát jako celek a k případnému dovysvětlení v průběhu soudního přezkumu nelze přihlížet.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Uvedl, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí stanovil dobu zajištění dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů od omezení osobní svobody žalobce. K omezení osobní svobody žalobce došlo dne 9.6.2017. Dále je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedeno na straně 9 a 10, v jakém období byl žalobce zajištěn dle zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a jaká celková doba zajištění dle zákona o pobytu cizinců již uplynula. Doba zajištění dle zákona o pobytu cizinců plynula od 9.6.2017 do 16.6.2017, kdy byl žalobce zajištěn dle zákona o azylu. Z doby zajištění tedy ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí uplynulo 8 dnů. Dále je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedeno, že dle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu nepřihlíží. Žalovaný tedy trval na tom, že z výše uvedeného jednoznačně vyplynulo, že rozhodoval o zajištění v souladu se zákonem o pobytu cizinců a přihlédl ke skutečnosti, že doba zajištění podle zákona o azylu se do celkové doby zajištění nezapočítává. Uvedené skutečnosti byly rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedeny. Současně žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2017, č.j. 10 Azs 332/2016-32, a ze dne 11.12.2014, č.j. 1 Azs 136/2014-31, ve kterých se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnými případy.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že svým vyjádřením k žalobě žalovaný potvrdil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť uvedl, že již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí měla uplynout doba 8 dnů ze zajištění a že stávajícím rozhodnutím byl žalobce zajištěn ve skutečnosti na 82 dnů s tím, že počátek běhu této doby má být jiný, než je okamžik omezení osobní svobody žalobce. Takový postup žalovaného, kdy ve výroku rozhodnutí opakovaně uvádí již proběhlé zajištění, vykonané na základě jiného správního rozhodnutí je dle žalobce nepřijatelný. Správním rozhodnutím není možné uložit povinnost zpětně. Rozhodnutí může ukládat povinnosti pouze do budoucna. I nadále žalobce trval na tom, že po seznámení se s výrokem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí nelze jednoznačně stanovit dobu zajištění a žalobce je ponechán na libovůli správního orgánu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3.4.2015, č.j. KRPS-433940-26/ČJ-2014-010022, bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.4.2015. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 6.1.2016, č.j. 44 A 79/2015-49, byla zamítnuta žaloba, kterou žalobce rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění napadl. Následná kasační stížnost žalobce pak byla Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 18.2.2016, č.j. 10 Azs 16/2016-28, zamítnuta. Žalobce v době svého zajištění podal dne 8.2.2016 žádost o mezinárodní ochranu. Dne 15.4.2016 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena a byla uložena povinnost ve lhůtě 30 dnů vycestovat z území České republiky. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Rozsudkem ze dne 14.12.2016, č.j. 42 Az 15/2016-29, byla žaloba zamítnuta. Rozsudek soudu žalobce napadl kasační stížností. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29.3.2017, č.j. 8 Azs 267/2016, které nabylo právní moci dne 4.4.2017, byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalobce byl z tehdejšího zajištění propuštěn z důvodu uplynutí lhůty pro zajištění dne 28.5.2016.

Dne 9.6.2017 při dopravní kontrole byl zajištěn žalobce dle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), pro podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně, neboť po neúspěšném skončení řízení o žádosti o azyl neopustil území České republiky. Následně rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10.6.2017, č.j. KRPU-120287-16/ČJ-2017-040022, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 13.6.2017 podal žalobce v době svého zajištění opět žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15.6.2017, č.j. OAM-98/LE-LE05-LE25-PS-2017, ev. č. L0 10506, byl žalobce zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.6.2017. Dne 17.6.2017 bylo s ohledem na jeho zajištění dle zákona o azylu ukončeno zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců. Dne 22.6.2017 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Toto rozhodnutí opět napadl správní žalobou, se kterou spojil žádost o přiznání odkladného účinku. Dne 23.8.2017 nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23.8.2017, č.j. 60 Az 39/2017-41, kterým nebyl žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o mezinárodní ochraně přiznán odkladný účinek. Ode dne 24.8.2017 není tedy žalobce považován za žadatele o udělení mezinárodní ochrany a zanikla i účinnost rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15.6.2017, č.j. OAM-98/LE-LE05-LE25-PS-2017, ev. č. L0 10506, o jeho zajištění. Následně dne 3.9.2017

bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí o zajištění za účelem vycestování, které nabylo téhož dne i právní moci.

Jedinou námitkou žalobce je námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k určení délky trvání zajištění žalobce. Otázkou správnosti formulace trvání doby zajištění se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8.3.2017, č.j. 10 Azs 332/2016-32. V toto rozsudku dospěl k následujícím závěrům:

„Stěžovatel byl tedy zajištěn čtyřmi postupně vydanými rozhodnutími, a to na základě tří různých právních důvodů. Ještě před ztotožněním byl zajištěn dle zákona o Policii České republiky. Po zjištění skutečné totožnosti byl poprvé „přezajištěn“ do režimu § 124 zákona o pobytu cizinců. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu pak musel být podle § 46a zákona o azylu „přezajištěn“ podruhé. Konečně byl potřetí „přezajištěn“ zpět do režimu zákona o pobytu cizinců poté, co řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo pravomocně ukončeno a rozsudek krajského soudu, kterým bylo přezkoumáno toto rozhodnutí, nabyl právní moci.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince po splnění zákonem vyjmenovaných podmínek. Dle § 124 odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu může Ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, pokud shledá, že jsou splněny další zákonem vyjmenované podmínky.

Instituty omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a směřují k odlišným cílům. Zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců slouží k přípravě a realizaci správního vyhoštění. Cílem zajištění dle § 46a zákona o azylu je zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity (viz důvodová zpráva k novele zákona o azylu č. 379/2007 Sb.; sněmovní tisk č. 191/0, 5. volební období, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). Existence rozdílných režimů zajištění cizince má právní základ v právu Evropské unie.

Zajištění za účelem správního vyhoštění upravené v § 124 zákona o pobytu cizinců je implementací čl. 15 směrnice 2008/115/ES¹ (dále jen „návrátová směrnice“). Zajištění cizince v režimu § 46a zákona o azylu naopak provádí pokyny směrnice Rady 2003/9/ES² („příjímací směrnice“), resp. její nově přijaté a přepracované verze, tj. směrnice 2013/33/EU³ („nová příjímací směrnice“). Podle čl. 7 odst. 1 nové příjímací směrnice [ž]adatelé se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí. Podle čl. 8 odst. 2 této směrnice pak [v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele,

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98-107).

² Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (Úř. věst. L 31, 6.2.2003, s. 18–25, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 19 Svazek 006 S. 101-108).

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 96-116).

nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření. Vedle toho obsahuje ustanovení o zajištění cizinců též čl. 26 směrnice 2013/32/EU⁴ („nová procedurální směrnice“).

S účinností od 18. 12. 2015 zákonodárce vložil do zákona o pobytu cizinců mj. zcela nový § 125 odst. 5, kterým reguluje počítání dob zajištění cizince, který byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a též podle zákona o azylu. Nově platí, že pokud je rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu, k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu se nepřihlíží. „Zrcadlově“ nastavené ustanovení nyní obsahuje i § 46a odst. 4 zákona o azylu, který příkazuje nepřihlížet k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

Již z výslovného znění § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že toto ustanovení ještě výrazněji odděluje doby zajištění cizince z různých zákonných důvodů. Záměrem zákonodárce bylo prodloužit celkovou možnou dobu zajištění cizince (srov. důvodovou zprávu k novele č. 314/2015 Sb., sněmovní tisk č. 463/0, 7. volební období, od 2013, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz). Podle textu nynější právní úpravy se tedy do doby zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců nepočítá doba jeho zajištění podle § 46a zákona o azylu, která dle § 46a odst. 5 téhož zákona činí maximálně 120 dnů. Blíže se však NSS nemusel výkladem celkové maximální doby zajištění zabývat, neboť by to pro nynější kauzu nebylo jakkoliv významné.

S ohledem na jasný text § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze žalované vytknout, pokud stanovila dobu zajištění stěžovatele způsobem, který nepřihlíží k již uplynulé době jeho zajištění ve smyslu § 46a zákona o azylu. Z ničeho nevyplývá, že by § 125 odst. 5 snad žalovaná nemohla aplikovat při určení doby zajištění v rozhodnutí dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které navazovalo na předcházející zajištění stěžovatele ve smyslu § 46a zákona o azylu. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že sporný § 125 odst. 5 se má užít jen a pouze za účelem zjištění maximální doby zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. NSS má naopak za to, že § 125 odst. 5 lze užít jak pro účely zjištění maximální celkové doby zajištění v režimu obou cit. zákonů, tak za účelem stanovení doby zajištění v konkrétním rozhodnutí o zajištění cizince. O této dvojí funkci § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a jeho dopadu na počítání dob zajištění cizince NSS nepochybuje.

Rozhodnutí žalované tudíž není nicotné, nepřezkoumatelné ani nezákonné, jak se domnívá stěžovatel. Žalovaná nepochybila, pokud v napadeném rozhodnutí stanovila dobu zajištění stěžovatele na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody a do doby těchto devadesáti dnů nezapočetla více než tři měsíce, během nichž byl stěžovatel zajištěn v režimu zákona o azylu (k otázce stanovení počátku doby zajištění cizince dále přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2014, čj. 2 As 115/2013-59, č. 3044/2014 Sb. NSS). Žalovaná by nepochybila ani pokud by snad zákon o pobytu cizinců neobsahoval dikci stávajícího § 125 odst. 5. NSS totiž za předchozí právní úpravy v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 1 As 136/2014-31, bod 25, dovodil, že „do běhu doby zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců se nezapočítává doba, kdy byla cizinci omezena osobní svoboda podle § 46a zákona o azylu. Správní orgán totiž délku zajištění za účelem správního vyhoštění určuje s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li však cizinec předán do dispozice jiného správního orgánu a jeho zajištění se řídí jiným právním režimem, doba zajištění podle cizineckého zákona neběží. Odlišnou otázkou je však plynutí a počítání maximální doby zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců;

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. L 180, 29.6.2013, s. 60-95).

do maximální doby zajištění se doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu, počítá“ (zvýraznění doplněno).

Nedůvodná je výtká, že žalovaná nevymezila dobu zajištění jednoznačně a že z jejího rozhodnutí mělo být přesně znát, ve který den zajištění skončí, a též přesný počet dnů, po které byl stěžovatel zajištěn v režimu § 46a zákona o azylu. V obecné rovině je sice pravda, že vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví délka doby zajištění, musí být ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodněno. Toto pravidlo cizince chrání před zneužitím správního uvážení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79, bod 22). V posuzovaném případě však stěžovatel žalované nevytká překročení mezí správního uvážení. Pře se o způsob, jakým mají být vymezeny konkrétní doby, v nichž měl být, resp. byl, střídavě zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. NSS již judikoval, že z dikce § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodně neplyne povinnost žalované stanovit ve výrokové části (ani v odůvodnění rozhodnutí) konkrétní den, kdy doba zajištění nejpozději skončí. Požadavku na jasnost, určitost a srozumitelnost rozhodnutí o zajištění stěžovatele postačuje, uvedla-li žalovaná ve výroku, že se stěžovatel zajišťuje na konkrétní počet dnů ode dne prvotního omezení svobody (srov. přiměřeně již cit. rozsudek čj. 1 Azs 136/2014-31, body 25). Proto v tomto případě postačovalo, pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapitulovala průběh předcházejících zajištění stěžovatele a zejména specifikovala spornou dobu zajištění v režimu § 46a zákona o azylu.

NSS přesto souhlasí se stěžovatelem, že žalovaná skutečně nenaformulovala výrok napadeného rozhodnutí nejšťastněji. Není z něj totiž na první pohled zřejmé, jak se počítá doba zajištění stěžovatele, resp. z jakých právních titulů byl v jednotlivých obdobích omezen na osobní svobodě. To ostatně NSS žalované vytkl v již cit. rozsudku čj. 1 Azs 136/2014-31, bod 39. Tato okolnost ovšem není natolik závažná, že by mohla založit eventuální nezákonnost napadeného rozhodnutí.“

V daném případě nemá soud žádný důvod odchýlit se od výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, neboť skutkový základ nyní posuzovaného případu a případu, o kterém rozhodoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, je zcela totožný.

Ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že se žalobce zajišťuje za účelem vycestování a doba trvání zajištění se stanovuje na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Na straně 10 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak uvedeno: „Správní orgán uvádí, že doba trvání zajištění stanovená v rozhodnutí o zajištění účastníka řízení za účelem správního vyhoštění ze dne 10.6.2017 pod č.j. KRPÚ-120287-16/ČJ-2017-040022 běžela od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 9.6.2017 v 09.00 hod. do 17.6.2017, neboť dne 16.6.2017 odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky doručil účastníkovi řízení rozhodnutí, kterým se účastník řízení podle § 46 a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. zajišťuje v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 1.10.2017. Z celkové doby trvání zajištění 180 dnů podle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., tedy uplynulo 8 dnů. Z uvedeného vyplývá, že doba zajištění stanovená v rozhodnutí o zajištění účastníka řízení za účelem správního vyhoštění ze dne 10.6.2017 pod č.j. KRPÚ-120287-16/ČJ-2017-040022 podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. po dobu zajištění účastníka řízení stanovené podle § 46a zákona č. 325/1999 Sb. tedy neběžela.“

Z výše citovaného odůvodnění tedy jednoznačně lze dovodit, že z 90 dnů uvedených ve výroku rozhodnutí již před vydáním rozhodnutí uplynulo 8 dnů a zbývajících doba zajištění

ode dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí je 82 dnů. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak tedy je možné určit dobu trvání zajištění a okamžik uplynutí stanovené doby zajištění.

S ohledem k výše uvedenému a zejména s přihlédnutím k závěrům Nejvyššího správního soudu obsaženým ve výše citovaném rozsudku ze dne 8.3.2017, č.j. 10 Azs 332/2016-32, soud dospěl k závěru, že ve vztahu k určení doby trvání zajištění žalobce žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné. Proto shledal soud námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. září 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.